

Urszula Huszcza, Bogusława Wawrzykowska

Rzęczkowo, pow. Toruń

Informator Archeologiczny : badania 3, 167-168

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

jezowe w starożytności. Wskazywały na to ślady po kłodaach drewnianych, układ kości oraz w wielu wypadkach brak sabytków lub też zachowanych tylko niekompletnie, jak np. przy niektórych szkieletach zachowanych było kilka paciorków bursztynowych. W innych wypadkach zachowana była tylko igła i przęślik oraz sprząska, a brak takich sabytków jak zapinka i inne. Ponadto na wislu kościach stwierdzono ślady po sabytkach brązowych.

Dalsze prace na cmentarzysku będą kontynuowane w latach następnych.

RZECZKOWO, pow. Toruń

Muzeum Okręgowe w Toruniu

Badania prowadziła mgr Urszula Huszosa przy współudziale mgr Bogusławy Wawrzykowskiej.
Finansowało Muzeum Okręgowe w Toruniu i WKZ w Bydgoszczy. Cmentarzysko kultury grobów kloszowych z okresu wczesnolatańskiego.

Cmentarzysko znajduje się na polu ornym. W czasie ratowniczych badań, prowadzonych od 4 do 30 sierpnia 1969 r. przebadano 325 m². Odkryto 18 grobów, w tym 4 jamowe. Głębokość ich występowania wahała się w granicach od 0,14 m do 0,36 m. Wszystkie groby w swej górnej części były bardzo silnie zniszczone oraz zachowały się mniej więcej w 1/3 swej wysokości. W trzech pozostały jedynie fragmenty mis, które były ustawione na dnie grobu. Ceramika, to przeważnie fragmenty dużych kloszy, o chropowatej powierzchni koloru pomarańczowo-brunatnego, baniastych popielnic, mis i fragmenty dwóch dsbanuszków.

Z szabytków metalowych odkryto jeden cały kołczyk oraz fragmenty innych z brązowego drutu z nanisanyimi nań paciorkami z niebieskiego szkła, dwa fragmenty przedmiotu brązowego o bliżej nieokreślonej funkcji /okucie ?/. a poza tym pręślik gliniany i luśno znaleziony fragment rogu ze śladami obróbki.

Omentarysko wydatowano wstępnie na wczesny okres lateński. Nie planuje się kontynuowania prac archeologicznych na omentarysku w przyszłych sezonach badawczych.

STARA WIEŚ - Ludwinów,
pow. Węgrów

Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie

Badania prowadziła dr Teresa Dąbrowska przy współudziale dr Teresy Liany i mgr Magdaleny Mączyńskiej. Finansowało PMA. Pierwszy sezon badań . Omentarysko ciałopalne z późnego okresu lateńskiego i z okresu wpływów rzymskich /I w.p.n.e. - IV w.n.e./.

W roku bieżącym kopano w południowej części, obecnie salesionej wydmy, wokół terenu bardzo silnie zniszczonego przez prace ziemne, związane z budowanym w czasie wojny lotniskiem, jak i późniejsze wybieranie piasku. Groby odkrywano zarówno poza, jak i wewnątrz terenu oznaczonego na planach niemieckich jako przebadany. Ogółem przekopano 5,5 ara, odkrywając 35 grobów jamowych, 18 saciemnięd o nieokreślonym charakterze, 2 jamy i palenisko.